ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 11ης Ιανουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-247/98,

Ελληνική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από Δ. Παπαγεωργόπουλο και τον Ι. Χαλκιά, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από την Μ. Κοντού-Durande, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

που έχει ως αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 98/358/ΕΚ της Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 1998, για την εκκαθάριση των λογαριασμών που υποβάλλονται από τα κράτη μέλη όσον αφορά τις δαπάνες για το 1994 του τμήματος Εγγυήσεων του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΕ L 163, σ. 28), καθόσον η απόφαση αυτή αφορά την Ελληνική Δημοκρατία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, Β. Σκουρή, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (εισηγητή) και την F. Macken, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber,
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 25ης Μαΐου 2000,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουλίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Ιουλίου 1998, η Ελληνική Δημοκρατία ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ), τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 98/358/ΕΚ της Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 1998, για την εκκαθάριση των λογαριασμών που υποβάλλονται από τα κράτη μέλη όσον αφορά τις δαπάνες για το 1994 του τμήματος Εγγυήσεων του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΕ L 163, σ. 28), καθόσον η απόφαση αυτή αφορά την προσφεύγουσα.

2 Με την προσφυγή της, η Ελληνική Δημοκρατία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 98/358 καθόσον με την απόφαση αυτή δεν επιβαρύνεται το ΕΓΤΠΕ με τα ακόλουθα ποσά:

— 1 732 138 831 δρχ. όσον αφορά τις αντισταθμιστικές ενισχύσεις στον τομέα των αροτραίων καλλιεργειών, λόγω αντικανονικής παρακρατήσεως μέρους των ενισχύσεων·

— 145 393 041 δρχ. όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις βοείου κρέατος, λόγω αντικανονικής παρακρατήσεως μέρους των ενισχύσεων·

— 5 138 253 067 δρχ. όσον αφορά τα οπωροκηπευτικά, λόγω αδυναμιών του συστήματος ελέγχου και διαχειρίσεως καθώς και λόγω κακής λειτουργίας των οργανώσεων παραγωγών·

— 629 212 616 δρχ. όσον αφορά τον οίνο, λόγω αδυναμιών του συστήματος επιθεωρήσεως και ανεπαρκείας των ελέγχων όσον αφορά την οριστική παύση της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων, καθώς και λόγω μη τηρήσεως των υποχρεώσεων όσον αφορά την απόσταξη επιτραπέζιου οίνου.

3 Οι λόγοι των επιβληθεισών διορθώσεων εκτίθενται στη συνοπτική έκθεση VI/7421/97, της 8ης Ιουνίου 1998, σχετικά με τα αποτελέσματα των ελέγχων για την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, στο πλαίσιο του οικονομικού έτους 1994 (στο εξής: συνοπτική έκθεση).

Οι κατευθυντήριες γραμμές της εκθέσεως Belle και τα αντίστοιχα καθήκοντα της Επιτροπής και των κρατών μελών όσον αφορά την εκκαθάριση των λογαριασμών ΕΓΤΠΕ

4 Η έκθεση Belle της Επιτροπής (έγγραφο VI/216/93 της 1ης Ιουνίου 1993) καθορίζει τις κατευθυντήριες γραμμές που πρέπει να ακολουθούνται όταν παρίσταται ανάγκη επιβολής δημοσιονομικών διορθώσεων έναντι κράτους μέλους.

5 Παράλληλα προς τις τρεις κύριες τεχνικές υπολογισμού, η έκθεση Belle προβλέπει, για τις δύσκολες περιπτώσεις, τρεις κατηγορίες κατ' αποκοπήν διορθώσεων:

«Α. 2 % της δαπάνης — όταν η έλλειψη είναι περιορισμένη σε τμήματα του συστήματος ελέγχου μικρότερης σημασίας ή στην εφαρμογή των ελέγχων που δεν είναι βασικοί για την εξασφάλιση της κανονικότητας των δαπανών, κατά τρόπο που μπορεί εύλογα να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι ο κίνδυνος απώλειας του ΕΓΤΠΕ ήταν ασήμαντος.

Β. 5 % της δαπάνης — όταν η έλλειψη σχετίζεται με σημαντικά στοιχεία του συστήματος ελέγχου ή με τη λειτουργία των ελέγχων οι οποίοι παίζουν σημαντικό ρόλο στην εξασφάλιση της κανονικότητας της δαπάνης, κατά τρόπο που μπορεί εύλογα να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι ο κίνδυνος απωλείας του ΕΓΤΠΕ ήταν σημαντικός.

Γ. 10 % της δαπάνης — όταν η έλλειψη σχετίζεται με το σύνολο ή βασικά στοιχεία του συστήματος ελέγχου ή με την εφαρμογή των ελέγχων που είναι βασικοί για την εξασφάλιση της κανονικότητας της δαπάνης, κατά τρόπο που μπορεί εύλογα να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι υπήρξε κίνδυνος ευρείας απωλείας για το ΕΓΤΠΕ.»

6 Εξάλλου, η έκθεση υπενθυμίζει ότι είναι δυνατή η απόρριψη του συνόλου της δαπάνης και ότι, ως εκ τούτου, σε εξαιρετικές περιπτώσεις μπορεί να θεωρηθεί κατάλληλο ένα υψηλότερο ποσοστό διορθώσεως.

7 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, το ΕΓΤΠΕ χρηματοδοτεί μόνον τις παρεμβάσεις που πραγματοποιούνται σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες, στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών (βλ. απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1999, C-253/97, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-7529, σκέψη 6). Συναφώς, στην Επιτροπή απόκειται να αποδείξει την παραβίαση των κανόνων της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών (βλ. αποφάσεις της 19ης Φεβρουαρίου 1991, C-281/89, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-347, σκέψη 19, και της 6ης Οκτωβρίου 1993, C-55/91, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-4813, σκέψη 13, καθώς και προμνησθείσα απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1999, Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 6). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υποχρεούται να δικαιολογεί την απόφασή της με την οποία διαπιστώνει την έλλειψη ελέγχων ή την ανεπάρκεια των θεσπισθέντων από το οικείο κράτος μέλος ελέγχων (βλ. απόφαση της 12ης Ιουνίου 1990, C-8/88, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2321, σκέψη 23).

8 Ωστόσο, η Επιτροπή υποχρεούται όχι να αποδείξει κατά τρόπο εξαντλητικό τον πλημμελή χαρακτήρα των διεξαχθέντων από τις εθνικές διοικητικές αρχές ελέγχων ή

την αντικανονικότητα των εκ μέρους τους διαβιβασθέντων στοιχείων, αλλά να προσκομίσει αποδεικτικό στοιχείο της σοβαρής και εύλογης αμφιβολίας με την οποία αντιμετωπίζει τους εν λόγω ελέγχους ή τα εν λόγω στοιχεία (βλ. αποφάσεις της 21ης Ιανουαρίου 1999, C-54/95, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-35, σκέψη 35, και της 22ας Απριλίου 1999, C-28/94, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1973, σκέψη 40).

9 Ο εν λόγω μετριασμός της απαιτήσεως για την εκ μέρους της Επιτροπής απόδειξη εξηγείται από το γεγονός ότι το κράτος μέλος είναι αυτό που μπορεί καλύτερα να συλλέξει και να επαληθεύσει τα αναγκαία στοιχεία για την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ και στο οποίο εναπόκειται, συνεπώς, να προσκομίσει την πλέον λεπτομερή και πλήρη απόδειξη του υποστατού των ελέγχων ή του αληθούς των στοιχείων του και, ενδεχομένως, της ανακρίβειας των υπολογισμών της Επιτροπής (προμνησθείσες αποφάσεις της 21ης Ιανουαρίου 1999, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 35, και Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 41).

Επί των δαπανών όσον αφορά τις αντισταθμιστικές ενισχύσεις στον τομέα των αροτραίων καλλιεργειών και τις πριμοδοτήσεις βοείου κρέατος

10 Από τη συνοπτική έκθεση προκύπτει ότι, στην Ελλάδα, οι ενώσεις γεωργικών συνεταιρισμών (στο εξής: ΕΓΣ) εμπλέκονται υποχρεωτικώς στη διαχείριση και στην πληρωμή των αντισταθμιστικών ενισχύσεων στο πλαίσιο των αροτραίων καλλιεργειών, δεδομένου ότι είναι επιφορτισμένες με τη μηχανογραφημένη επεξεργασία των αιτήσεων καθώς και με την εκτέλεση των πληρωμών σε όλους τους δικαιούχους, ασχέτως του αν είναι μέλη των ΕΓΣ ή όχι. Δυνάμει κρατικής συμφωνίας, οι ΕΓΣ παρακρατούν για την κάλυψη των εξόδων το 2 % περίπου του ποσού των ενισχύσεων, πράγμα που αντιβαίνει στα άρθρα 15, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1765/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, για τη θέσπιση καθεστώτος στήριξης των παραγωγών ορισμένων αροτραίων καλλιεργειών (ΕΕ L 181, σ. 12), και 1, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 94, σ. 13).

11 Όσον αφορά τον τομέα του βοείου κρέατος, η συνοπτική έκθεση αναφέρει ότι, όπως στον τομέα των αροτραίων καλλιεργειών, οι ελληνικές συνεταιριστικές ενώσεις

παρακρατούν τουλάχιστον το 2 % των πριμοδοτήσεων βοείου κρέατος για διοικητικές δαπάνες, πράγμα που αντιβαίνει στο άρθρο 30α του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 του Συμβουλίου, της [27ης] Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72), όπως διαμορφώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2066/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, για τροποποίηση του κανονισμού 805/68 και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 468/87 για τον καθορισμό των γενικών κανόνων του καθεστώτος ειδικής πριμοδότησης υπέρ των παραγωγών βοείου κρέατος καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1357/80 για την καθιέρωση καθεστώτος πριμοδότησης για τη διατήρηση του πληθυσμού των θηλαζουσών αγελάδων (ΕΕ L 215, σ. 49, στο εξής: κανονισμός 805/68).

12 Η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή δεν έχει εξουσία, στο πλαίσιο της εκκαθαρίσεως των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, να προβαίνει σε δημοσιονομική διόρθωση όταν το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν έχει συμμορφωθεί προς τις κοινοτικές διατάξεις. Κατά την προσφεύγουσα, το σύστημα της εκκαθαρίσεως έχει προληπτικό και διορθωτικό χαρακτήρα· το σύστημα αυτό δεν επιτρέπει την επιβολή κυρώσεων στα κράτη μέλη. Αν η Επιτροπή θεωρεί ότι έλαβε χώρα παράβαση κοινοτικής διατάξεως, μπορεί να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου, δεν μπορεί όμως να διαπιστώσει η ίδια την παράβαση και να επιβάλει οικονομικές κυρώσεις στα κράτη μέλη.

13 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, ναι μεν η διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ) και η διαδικασία της εκκαθαρίσεως των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ έχουν αμφότερες χαρακτήρα κατ' αντιδικίαν διαδικασίας που εγγυάται τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και μπορούν να καταλήξουν στην άσκηση προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, πλην όμως οι δύο διαδικασίες είναι ανεξάρτητες μεταξύ τους, καθόσον επιδιώκουν διαφορετικούς σκοπούς και διέπονται από διαφορετικούς κανόνες. Στη διαδικασία λόγω παραβάσεως, σκοπός της οποίας είναι να διαπιστωθεί και να παύσει η συμπεριφορά ενός κράτους μέλους που παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο, η Επιτροπή παραμένει ελεύθερη, όταν το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος θέτει εν τω μεταξύ τέρμα στην προβαλλόμενη παράβαση, να παραιτηθεί από τη συνέχιση της διαδικασίας, ενώ αυτό δεν συμβαίνει στη διαδικασία της εκκαθαρίσεως των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ. Πράγματι, η διαδικασία της εκκαθαρίσεως των λογαριασμών αποσκοπεί στη διαπίστωση όχι μόνον του υποστατού και της κανονικότητας των δαπανών, αλλά και της ορθής κατανομής, μεταξύ των κρατών μελών και της Κοινότητας, των οικονομικών βαρών που απορρέουν από την κοινή γεωργική πολιτική. Συναφώς, η Επιτροπή δεν διαθέτει

εξουσία εκτιμήσεως που να της επιτρέπει να παρεκκλίνει από τους κανόνες που διέπουν αυτήν την κατανομή των βαρών (απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 15/76 και 16/76, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 141, σκέψεις 27 και 28).

14 Επομένως, η Επιτροπή έχει υποχρέωση να προβεί σε δημοσιονομική διόρθωση αν οι δαπάνες των οποίων ζητείται η χρηματοδότηση δεν πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες. Η δημοσιονομική αυτή διόρθωση αποσκοπεί στο να μην επιβαρυνθεί το ΕΓΤΠΕ με ποσά που δεν έχουν χρησιμεύσει στη χρηματοδότηση σκοπού επιδιωκομένου από τη συναφή κοινοτική ρύθμιση και, επομένως, δεν συνιστά κύρωση, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Ελληνική Κυβέρνηση.

15 Στον βαθμό που, στην υπό κρίση περίπτωση, δεν αμφισβητείται ότι όντως πραγματοποιήθηκαν παρακρατήσεις επί των ενισχύσεων που έπρεπε να καταβληθούν στους δικαιούχους, πρέπει να αναγνωριστεί ότι μέρος τουλάχιστον των δαπανών των οποίων ζητείται η χρηματοδότηση χρησιμοποιήθηκε για σκοπό ξένο προς έναν από τους επιδιωκόμενους σκοπούς που συνίσταται, σύμφωνα προς τα άρθρα 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68, στην εξασφάλιση της εις το ακέραιον καταβολής στους δικαιούχους των καταβλητέων βάσει των δύο αυτών κανονισμών ποσών.

16 Συνεπώς, το πρώτο επιχείρημα της Ελληνικής Κυβερνήσεως είναι απορριπτέο.

17 Η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει, δεύτερον, ότι οι παρακρατήσεις που περιγράφονται στις σκέψεις 10 και 11 της παρούσας αποφάσεως αποτελούν οικειοθελείς και αυτόβουλες παρακρατήσεις που δεν εφαρμόζονται σε όλους τους παραγωγούς. Επιπλέον, από το 1993 και εντεύθεν, οι εν λόγω παρακρατήσεις δεν γίνονται πλέον βάσει του άρθρου 2 του ελληνικού νόμου 1409/83, που καταργήθηκε το 1992 κατόπιν της μεταρρυθμίσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής, αλλά απορρέουν από συμφωνίες που έχουν συναφθεί μεταξύ των ΕΓΣ και των μελών τους. Κατά την προσφεύγουσα, οι παρακρατήσεις δεν έχουν ως σκοπό την κάλυψη δαπανών λειτουργίας ή άλλων εξόδων που απαιτούνται για την καταβολή των πριμοδοτήσεων, αλλά καλύπτουν γενικότερες εξυπηρετήσεις που παρέχονται από τις ΕΓΣ, οι οποίες, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, δεν εκπληρούν απο-

στολή δημόσιας υπηρεσίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά την Ελληνική Κυβέρνηση, η διόρθωση που προβλέπει η απόφαση 98/358 στηρίζεται σε εσφαλμένη εκτίμηση της φύσεως των εφαρμοσθεισών παρακρατήσεων.

18 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι η εθνική νομοθεσία που ίσχυε κατά το οικονομικό έτος 1994 επέτρεπε την επιβολή των εν λόγω παρακρατήσεων. Πράγματι, από τα προσκομισθέντα από την Ελληνική Κυβέρνηση έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει ότι το άρθρο 2 του νόμου 1409/83 καταργήθηκε μόλις την 1η Δεκεμβρίου 1997 με τον νόμο 2538/97.

19 Παρατηρείται, αφετέρου, ότι η Ελληνική Κυβέρνηση παραδέχθηκε κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου συζήτηση ότι οι επίδικες παρακρατήσεις εφαρμόζονταν και κατά την καταβολή των ενισχύσεων στους παραγωγούς που δεν ήταν μέλη των ΕΓΣ. Όμως, εφόσον οι παραγωγοί αυτοί δεν ήταν συμβαλλόμενα μέρη στις συμφωνίες που είχαν συναφθεί μεταξύ των ΕΓΣ και των μελών τους, οι επιβληθείσες σ' αυτούς παρακρατήσεις δεν μπορούσαν να απορρέουν από τις εν λόγω συμφωνίες.

20 Συνεπώς, ούτε το δεύτερο αυτό επιχείρημα μπορεί να γίνει δεκτό.

21 Τρίτον, και επικουρικώς, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπει παρακρατήσεις επί των πριμοδοτήσεων, όπως αυτές που εφαρμόζονται στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα, κατά την εν λόγω κυβέρνηση, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι παρακρατήσεις επί των καταβλητέων ενισχύσεων επιτρέπονται όταν αντιπροσωπεύουν πραγματικά έξοδα, είναι ανάλογες με συνήθη έξοδα ή τέλη που απαντούν σε άλλες περιπτώσεις στο εθνικό δίκαιο, είναι τόσο χαμηλές ώστε δεν αποθαρρύνουν τους υποψήφιους δικαιούχους να ενταχθούν στο πρόγραμμα ενισχύσεων και δεν διακυβεύουν τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως των αγορών (αποφάσεις της 30ής Νοεμβρίου 1978, 31/78, Bussone, Συλλογή τόμος 1978, σ. 775, και της 15ης Σεπτεμβρίου 1982, 233/81, Denkavit Futtermittel, Συλλογή 1982, σ. 2933).

22 Η Ελληνική Κυβέρνηση εκτιμά ότι ούτε ο κανονισμός 805/68, ούτε ο κανονισμός 1765/92, ούτε κανένας άλλος από τους κανονισμούς που διέπουν τη λειτουργία του ΕΓΤΠΕ ή την καταβολή των ενισχύσεων περιλαμβάνουν ρητές διατάξεις απαγορεύουσες τις κρατήσεις επί των ενισχύσεων. Κατά την εν λόγω κυβέρνηση, το γεγονός ότι ο κοινοτικός νομοθέτης θέσπισε, μετά την έκδοση της προμνησθείσας αποφάσεως Denkavit Futtermittel, κανονισμούς στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής χωρίς να συμπεριλάβει διατάξεις απαγορεύουσες την είσπραξη διοικητικών εξόδων επί των καταβλητέων στους παραγωγούς πριμοδοτήσεων συνιστά απόδειξη περί του ότι δεν είχε την πρόθεση να απαγορεύσει τέτοιες παρακρατήσεις. Οι διαφορές στη διατύπωση των άρθρων 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68 επιτρέπουν, και αυτές, να συναχθεί ότι ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε όχι να θεσπίσει γενικό κανόνα περί απαγορεύσεως των παρακρατήσεων επί των καταβλητέων ενισχύσεων, αλλ' απλώς να αποτρέψει την επιβάρυνση των δικαιούχων με έξοδα άσχετα προς τον σκοπό της χορηγήσεως των εν λόγω ενισχύσεων. Κατά την προσφεύγουσα, από τις δύο αυτές διατάξεις προκύπτει ότι η ενίσχυση πρέπει να καταβάλλεται στον ίδιο τον δικαιούχο και όχι σε τρίτον, ότι πρέπει να καταβάλλεται χωρίς να επιβάλλονται παραδημοσιονομικές επιβαρύνσεις ή άλλες μειώσεις άσχετες προς τον σκοπό της χορηγήσεως της ενισχύσεως και ότι δεν πρέπει να παρεμποδίζεται η λειτουργία της κοινής οργανώσεως των αγορών.

23 Η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ακόμα ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 15 του κανονισμού 1765/92 δεν απαγορεύει στα κράτη μέλη να προβαίνουν σε συμψηφισμό του ποσού που οφείλεται στον δικαιούχο κοινοτικής ενισχύσεως με ανεξόφλητες απαιτήσεις του Δημοσίου, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θίγεται η αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου και διασφαλίζεται η ίση μεταχείριση των επιχειρηματιών (απόφαση της 19ης Μαΐου 1998, C-132/95, Jensen και Korn- og Foderstofkompagniet, Συλλογή 1998, σ. I-2975).

24 Συναφώς, παρατηρείται καταρχάς ότι το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 ορίζει τα εξής:

«Οι πληρωμές που αναφέρονται στον παρόντα κανονισμό θα πρέπει να καταβάλλονται εξ ολοκλήρου στους δικαιούχους.»

25 Εξάλλου, το άρθρο 30α του κανονισμού 805/68 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Τα ποσά που πρέπει να πληρωθούν δυνάμει του παρόντος κανονισμού καταβάλλονται εξ ολοκλήρου στους δικαιούχους.»

26 Συνεπώς, από το γράμμα των δύο αυτών διατάξεων προκύπτει σαφώς ότι οι πληρωμές στις οποίες αναφέρονται πρέπει να καταβάλλονται «εξ ολοκλήρου» στους δικαιούχους.

27 Πρέπει, στη συνέχεια, να παρατηρηθεί ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1998, C-36/97 και C-37/97, Kellinghusen και Ketelsen (Συλλογή 1998, σ. I-6337, σκέψη 21), έκρινε ότι οι εν λόγω διατάξεις απαγορεύουν στις εθνικές αρχές να προβαίνουν σε ελάττωση των πραγματοποιουμένων πληρωμών ή να απαιτούν την πληρωμή διοικητικών τελών σχετικά με τις αιτήσεις, τα οποία έχουν ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού των ενισχύσεων.

28 Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε εξάλλου ότι, αντίθετα προς τις διατάξεις των κανονισμών 1765/92 και 805/68, οι οποίες επιβάλλουν την ολική πληρωμή των ενισχύσεων, οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 1725/79 της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 1979, περί των λεπτομερειών παροχής ενισχύσεων στο αποκορυφωμένο γάλα που μεταποιείται σε σύνθετες τροφές και στο αποκορυφωμένο γάλα εις κόνιν που προορίζεται για τη διατροφή μόσχων (ΕΕ L 199, σ. 1), τον οποίο αφορούσε η προμνησθείσα απόφαση Denkavit Futtermittel, δεν περιείχαν καμία πρόβλεψη για τα έξοδα των ελέγχων που έπρεπε να διενεργούν τα κράτη μέλη (βλ. προμνησθείσα απόφαση Kellinghusen και Ketelsen, σκέψη 23). Η ίδια διαπίστωση επιβάλλεται και όσον αφορά τις διατάξεις των κανονισμών που αποτέλεσαν το αντικείμενο των προδικαστικών ερωτημάτων στα οποία δόθηκε απάντηση με την προμνησθείσα απόφαση Bussone, σκέψεις 14, 15 και 21. Επομένως, στην υπό κρίση υπόθεση δεν μπορεί να γίνει βασίμως επίκληση της νομολογίας Denkavit Futtermittel και Bussone.

29 Όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο το γεγονός ότι η κοινοτική ρύθμιση που θεσπίστηκε το 1992 στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής δεν περιέχει διάταξη ανάλογη των άρθρων 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92 και 30α του κανονισμού 805/68 καταδεικνύει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν είχε την πρόθεση να απαγορεύσει τις παρακρατήσεις διοικητικών εξόδων επί των καταβλητέων στους παραγωγούς ενισχύσεων, αρκεί να υπομνησθεί ότι τα δύο αυτά άρθρα δεν μπορούν να ερμηνεύονται υπό το φως κανονισμών οι οποίοι δεν περιέχουν διάταξη προβλέπουσα την πληρωμή ολοκλήρου του ποσού των ενισχύσεων στους δικαιούχους (προμνησθείσα απόφαση Kellinghusen και Ketelsen, σκέψη 27).

30 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την προμνησθείσα απόφαση Jensen και Korn- og Foderstofkompagniet, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η υπόθεση αυτή δεν αφορούσε τη χρηματοδότηση διοικητικών εξόδων σχετικών με τη χορήγηση ενισχύσεων, αλλά αφορούσε τη δυνατότητα των κρατών μελών να προβαίνουν σε συμψηφισμό μεταξύ, αφενός, των απαιτήσεών τους που μπορούσαν κανονικά να αποτελέσουν αντικείμενο τέτοιου συμψηφισμού, εν προκειμένω φορολογικών απαιτήσεων, και, αφετέρου, των ποσών που καταβάλλονται δυνάμει του κοινοτικού δικαίου (προμνησθείσα απόφαση Jensen και Korn- og Foderstofkompagniet, σκέψη 58). Εξάλλου, με την εν λόγω απόφαση, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο συμψηφισμός των αντισταθμιστικών πληρωμών που πραγματοποιούνται δυνάμει της κοινοτικής νομοθεσίας με τις ανεξόφλητες απαιτήσεις κράτους μέλους δεν αντίκειται στο άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 1765/92, καθόσον ο συμψηφισμός αυτός δεν έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού της ενισχύσεως (προμνησθείσα απόφαση Jensen και Korn- og Foderstofkompagniet, σκέψη 61). Όμως, στην προκειμένη περίπτωση, οι επίδικες παρακρατήσεις έχουν ακριβώς ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού της ενισχύσεως και, επομένως, η Ελληνική Κυβέρνηση δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς τη νομολογία αυτή στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως.

31 Τέταρτον, και επικουρικώς, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι εφαρμοσθείσες παρακρατήσεις ποίκιλλαν, αναλόγως των ΕΓΣ, από 0,5 % έως 2 % της καταβλητέας ενισχύσεως. Η Επιτροπή, στο μέτρο που βρισκόταν σε αδυναμία να καθορίσει τον ακριβή συντελεστή της επιβλητέας διορθώσεως, όφειλε να περιοριστεί στην εφαρμογή συντελεστή διορθώσεως 1,25 %, ήτοι του μέσου όρου μεταξύ του 0,5 % και του 2 %.

32 Συναφώς, από τα πρακτικά των γενικών συνελεύσεων των ΕΓΣ, που επισυνάπτονται στο δικόγραφο της προσφυγής, προκύπτει ότι ο συντελεστής της παρα-

κρατήσεως που εφάρμοζαν οι ΕΓΣ ουδέποτε ήταν χαμηλότερος του 2 %. Υπό τις συνθήκες αυτές, εφόσον η Ελληνική Κυβέρνηση δεν απέδειξε τον ισχυρισμό της, το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί.

33 Η Ελληνική Κυβέρνηση αναφέρει, πέμπτον, ότι ο νόμος 2538/97, που τέθηκε σε ισχύ την 1η Δεκεμβρίου 1997, απαγορεύει εφεξής την εφαρμογή παρακρατήσεως επί των ποσών που καταβάλλονται για λογαριασμό του ΕΓΤΠΕ.

34 Συναφώς, αρκεί η παρατήρηση ότι ο εν λόγω νόμος τέθηκε σε ισχύ μόλις τον Δεκέμβριο του 1997 και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξετάσεως της εκκαθαρίσεως των λογαριασμών για το οικονομικό έτος 1994.

35 Δεδομένου ότι κανένα από τα επιχειρήματα της Ελληνικής Κυβερνήσεως δεν έγινε δεκτό, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά τις δαπάνες για τις αντισταθμιστικές ενισχύσεις στον τομέα των αροτραίων καλλιεργειών και για τις πριμοδοτήσεις βοείου κρέατος πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δαπανών όσον αφορά τις χρηματοδοτικές αντισταθμίσεις που χορηγήθηκαν στις οργανώσεις παραγωγών οπωροκηπευτικών

36 Από τη συνοπτική έκθεση προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια διαφόρων επιθεωρήσεων που πραγματοποίησε το ΕΓΤΠΕ στην Ελλάδα, διαπιστώθηκαν διάφορες αδυναμίες του συστήματος ελέγχου και διαχειρίσεως των χρηματοδοτικών αντισταθμίσεων που χορηγήθηκαν στις οργανώσεις παραγωγών οπωροκηπευτικών.

37 Συγκεκριμένα, όσον αφορά τα ροδάκινα και τα νεκταρίνια, στο πλαίσιο ελέγχων που πραγματοποιήθηκαν στη Μακεδονία τον Αύγουστο του 1994 και τον Αύγουστο του 1995, διαπιστώθηκε ότι είχαν αναγνωριστεί οργανώσεις οι οποίες δεν διέθεταν τις απαιτούμενες τεχνικές εγκαταστάσεις για την εμπορία της παραγωγής των μελών τους, ότι καμία από τις επιθεωρηθείσες ενώσεις δεν διέθετε ταμείο παρεμβάσεως και ότι ο συντελεστής που είχε χρησιμοποιηθεί για τον καθορισμό της τιμής αποσύρσεως των εν λόγω οπωρών ήταν εσφαλμένος.

38 Σύμφωνα με τη συνοπτική έκθεση, μια νέα επιθεώρηση πραγματοποιήθηκε το επόμενο έτος στους νομούς Πέλλας και Ημαθίας, σε ορισμένες οργανώσεις παραγωγών οι οποίες δεν είχαν αρχικά αναγνωριστεί. Από την επιθεώρηση αυτή προέκυψε ότι η διαδικασία της επανεξετάσεως εκ μέρους των ελληνικών αρχών μπορούσε να θεωρηθεί γενικά ικανοποιητική για την Ημαθία, αλλά ότι, στην Πέλλα, πολλές οργανώσεις δεν έπρεπε να είχαν αναγνωριστεί λόγω της ανεπάρκειας των τεχνικών τους εγκαταστάσεων.

39 Όσον αφορά τα εσπεριδοειδή, η συνοπτική έκθεση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το ελληνικό σύστημα διαχειρίσεως και ελέγχου των διαδικασιών αναγνωρίσεως των οργανώσεων παραγωγών εμφανίζει πολλά σοβαρά κενά. Εξάλλου, η επιθεώρηση μιας μεγάλης οργανώσεως στον νομό Άρτας, για την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είχε ασκήσει κριτική, κατέδειξε έναν ορισμένο αριθμό παρατυπιών, κανένα δε στοιχείο δεν επέτρεπε να συναχθεί ότι η έρευνα σχετικά με την απόσυρση πορτοκαλιών στον νομό Άρτας, την οποία ωστόσο είχε ζητήσει η Επιτροπή, είχε πραγματοποιηθεί κατά τρόπο ικανοποιητικό.

40 Βάσει αυτών των διαπιστώσεων, η Επιτροπή αποφάσισε να επιβάλει, αφενός, διόρθωση 10 % επί του συνόλου των ποσών που δηλώθηκαν για τα ροδάκινα, τα νεκταρίνια καθώς και τα εσπεριδοειδή και, αφετέρου, διόρθωση 20 % επί των ποσών που δηλώθηκαν για τα ροδάκινα και τα νεκταρίνια στον νομό Πέλλας.

41 Η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει, πρώτον, ότι οι διορθώσεις αυτές στηρίζονται σε εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους της Επιτροπής. Αναφέρει ότι, απαντώντας σε επιστολή της Επιτροπής της 12ης Οκτωβρίου 1994 με την οποία η τελευταία την πληροφόρησε ότι επρόκειτο να επιβάλει διόρθωση της τάξεως του 50 % επί των δαπανών που αφορούσαν τις αποσύρσεις ροδακίνων και νεκταρινιών για το οικονομικό έτος 1994, καθώς και να επεκτείνει τη διόρθωση αυτή στα οικονομικά έτη 1992 και 1993, αν δεν λαμβάνονταν εντός του πρώτου εξαμήνου του 1995 δραστικά μέτρα για την εξυγίανση του εν λόγω τομέα, γνωστοποίησε στην Επιτροπή, την 1η Νοεμβρίου 1994, μια σειρά μέτρων που είχαν ληφθεί το 1994 για την εξυγίανση του εν λόγω τομέα. Ακριβώς ενόψει αυτών των μέτρων η Επιτροπή, με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1995, ήρε τις επιφυλάξεις της όσον αφορά τα οικονομικά έτη 1992 και 1993. Όμως, δεδομένου ότι όλα τα μέτρα αυτά ελήφθησαν κατά την περίοδο εμπορίας 1994 και παρήγαγαν απτά αποτελέσματα κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, η Επιτροπή εσφαλμένως ενέμεινε στην δημοσιονομική διόρθωση για το οικονομικό έτος 1994.

42 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι, κατόπιν της από 12 Οκτωβρίου 1994 επιστολής της, οι ελληνικές αρχές έλαβαν ορισμένα μέτρα για την εξυγίανση του συγκεκριμένου τομέα, θεωρεί όμως ότι τα μέτρα αυτά δεν επαρκούσαν ώστε να λυθεί το πρόβλημα της αντικανονικής αναγνωρίσεως των οργανώσεων παραγωγών. Αναφέρει ότι πρόσθετες έρευνες την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι εξακολουθούσαν να υφίστανται παρατυπίες όσον αφορά την αναγνώριση των οργανώσεων παραγωγών, τον έλεγχο της λειτουργίας τους και την ύπαρξη ταμείου παρεμβάσεως. Η Επιτροπή θεωρεί ότι, βάσει αυτών των διαπιστώσεων, είχε δικαίωμα να επιβάλει διόρθωση 10 % στις δαπάνες που δηλώθηκαν για τα έτη εμπορίας 1992 έως 1994. Κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι, ενόψει των προσπαθειών των ελληνικών αρχών για την εξάλειψη των διαπιστωθεισών παρατυπιών, ήρε τις επιφυλάξεις της για τα έτη εμπορίας 1992 και 1993 δεν σήμαινε ότι η Ελληνική Δημοκρατία είχε το δικαίωμα να απαιτήσει την ίδια στάση όσον αφορά τις παρατυπίες που αφορούσαν το οικονομικό έτος 1994 (προμνησθείσα απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1993, Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 67).

43 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να παρατηρηθεί ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1035/72 του Συμβουλίου, της 18ης Μαΐου 1972, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των οπωροκηπευτικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/007, σ. 250), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3284/83 του Συμβουλίου, της 14ης Νοεμβρίου 1983 (ΕΕ L 325, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1035/72), προβλέπει, στο άρθρο 13, τη σύσταση, με πρωτοβουλία των παραγωγών οπωροκηπευτικών, οργανώσεων παραγωγών με σκοπό την προ-

ώθηση της συγκεντρώσεως της προσφοράς και της ομαλής διαμορφώσεως των τιμών στο στάδιο της παραγωγής για ένα ή περισσότερα από τα προϊόντα που αφορά ο κανονισμός, καθώς και τη θέση στη διάθεση των παραγωγών-μελών της οργανώσεως των καταλλήλων τεχνικών μέσων για τη συσκευασία και την εμπορία των εν λόγω προϊόντων.

44 Σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1035/72, τα κράτη μέλη μπορούν να αναγνωρίσουν τις ενδιαφερόμενες οργανώσεις μόνον εφόσον παρέχουν επαρκείς εγγυήσεις ως προς τη διάρκεια και την αποτελεσματικότητα της δράσεώς τους, ιδίως όσον αφορά την αποστολή για την οποία έχουν συσταθεί, και εφόσον τηρούν, από την ημερομηνία της αναγνωρίσεώς τους, ειδική λογιστική για τις δραστηριότητες που αποτελούν αντικείμενο της αναγνωρίσεως. Συνεπώς, το κράτος μέλος οφείλει να αρνηθεί, ή ακόμα και να ανακαλέσει, την αναγνώριση κάθε οργανώσεως παραγωγών η οποία, παραδείγματος χάριν, δεν διαθέτει τα κατάλληλα τεχνικά μέσα για τη συσκευασία και την εμπορία των σχετικών προϊόντων.

45 Πρέπει, στη συνέχεια, να υπομνησθεί ότι, για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 9 της παρούσας αποφάσεως, στο κράτος μέλος εναπόκειται να αποδείξει το ανακριβές των ισχυρισμών της Επιτροπής. Όμως, εν προκειμένω, η Ελληνική Κυβέρνηση περιορίζεται να αναφέρει πολύ γενικά ότι η Επιτροπή κακώς διατήρησε τη δημοσιονομική διόρθωση για το οικονομικό έτος 1994, χωρίς να προσκομίζει κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο προς αμφισβήτηση της ακρίβειας των διαπιστώσεων στις οποίες προέβη η Επιτροπή όσον αφορά τις παρατυπίες κατά την αναγνώριση των οργανώσεων παραγωγών.

46 Τέλος, πρέπει να προστεθεί ότι η εκ μέρους της Επιτροπής άρση των επιφυλάξεων που διατυπώθηκαν όσον αφορά τις δαπάνες τις οποίες η Ελληνική Δημοκρατία πραγματοποίησε κατά τα οικονομικά έτη 1992 και 1993 ουδόλως σημαίνει ότι η διατήρηση της διορθώσεως για το οικονομικό έτος 1994 δεν είναι δικαιολογημένη. Αντιθέτως, τα — μη αμφισβητηθέντα εκ μέρους της Ελληνικής Δημοκρατίας — αποτελέσματα των ερευνών που διεξήγαγε η Επιτροπή στις οργανώσεις παραγωγών αποτελούν συναφώς, όπως προκύπτει από την προηγούμενη σκέψη, επαρκή δικαιολογία.

47 Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία της Ελληνικής Κυβερνήσεως επί του σημείου αυτού είναι απορριπτέα.

48 Η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 729/70. Συναφώς, υποστηρίζει, πρώτον, ότι η Επιτροπή, όταν εφαρμόζει κατ' αποκοπήν διορθώσεις βάσει της εκθέσεως Belle, οφείλει να το πράττει με φειδώ, δεδομένου ότι διόρθωση 10 % δικαιολογείται μόνο στην περίπτωση που υφίσταται υψηλός κίνδυνος εκτεταμένων απωλειών για το ΕΓΤΠΕ. Η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η Επιτροπή υποχρεούται, όταν προβαίνει σε διόρθωση των δηλωθεισών δαπανών, να λαμβάνει υπόψη της τη φύση και τη σοβαρότητα της παραβάσεως καθώς και της οικονομικής ζημίας που προξενήθηκε στην Κοινότητα. Υποστηρίζει, τρίτον, ότι, όσον αφορά τα πορτοκάλια, η έρευνα της Επιτροπής αφορούσε έναν μόνο νομό από τους 52 συνολικά νομούς της χώρας. Παρατηρεί, τέταρτον, ότι η έρευνα της Επιτροπής, όσον αφορά τα ροδάκινα και τα νεκταρίνια, αφορούσε μόνο 2 από τους 52 αυτούς νομούς και ότι, κατά τον έλεγχο αυτόν, η Επιτροπή εξέτασε έναν περιορισμένο αριθμό οργανώσεων παραγωγών, τις οποίες είχαν προηγουμένως ελέγξει οι ελληνικές αρχές και είχαν διαπιστώσει ορισμένες αδυναμίες στην εφαρμογή της νομοθεσίας. Πέμπτον, η Ελληνική Κυβέρνηση εκτιμά ότι η δημοσιονομική διόρθωση 20 % για τον νομό Πέλλας είναι αδικαιολόγητη, δεδομένου ότι η ερευνητική αποστολή της Επιτροπής τον Αύγουστο του 1995 αφορούσε 8 μόνον οργανώσεις παραγωγών, η αναγνώριση των οποίων είχε ήδη αμφισβητηθεί από τις ελληνικές αρχές.

49 Η Ελληνική Κυβέρνηση αναφέρει, εξάλλου, ότι σε όλους τους υπηρεσιακούς παράγοντες που είναι επιφορτισμένοι με τους ελέγχους της διαχειρίσεως της αγοράς των εσπεριδοειδών δόθηκαν οι απαραίτητες οδηγίες για την ορθή και αποτελεσματική οργάνωση των εν λόγω ελέγχων. Οι οδηγίες αυτές αφορούσαν τον ποιοτικό έλεγχο, τη σωστή λειτουργία των οργανώσεων παραγωγών και τη σωστή διαδικασία αποσύρσεως και δωρεάν διανομής. Κατά την κυβέρνηση αυτή, η λειτουργία των οργανώσεων δεν επιδέχεται, συνεπώς, κριτική, απόδειξη δε περί αυτού αποτελεί το γεγονός ότι η Επιτροπή ήρε τις επιφυλάξεις όσον αφορά τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν κατά τα οικονομικά έτη 1992 και 1993. Στον τομέα των ροδακίνων και

των νεκταρινιών, δόθηκαν παρόμοιες οδηγίες όσον αφορά την αναγνώριση, τη δομή και τη λειτουργία ορισμένων οργανώσεων παραγωγών. Επιπλέον, δημιουργήθηκε μηχανογραφημένο μητρώο των μελών των οργανώσεων παραγωγών, ώστε να ελέγχεται ευκολότερα η παραγωγική και εμπορική δραστηριότητά τους.

50 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί απουσίας τεχνικών εγκαταστάσεων και ταμείου παρεμβάσεως, η Ελληνική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 1035/72 δεν απαιτεί να διαθέτουν οι οργανώσεις παραγωγών ιδιόκτητες τεχνικές εγκαταστάσεις, οπότε δεν χωρεί άρνηση αναγνωρίσεως των οργανώσεων παραγωγών οι οποίες μισθώνουν τις εν λόγω εγκαταστάσεις. Ο ίδιος αυτός κανονισμός δεν αναφέρει, εξάλλου, συγκεκριμένο πλαφόν εσόδων του ταμείου παρεμβάσεως και, συνεπώς, το γεγονός απλώς και μόνον ότι ορισμένα ταμεία δεν διατηρούν τα αναγκαία κεφάλαια προς κάλυψη των πραγματοποιουμένων αποσύρσεων δεν είναι ικανό να επηρεάσει την κανονικότητα της αναγνωρίσεως των συγκεκριμένων οργανώσεων.

51 Όσον αφορά, πρώτον, τις διαπιστωθείσες από την Επιτροπή παρατυπίες σχετικά με την αναγνώριση των οργανώσεων παραγωγών, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι παρατυπίες αυτές ήταν αναμφισβήτητα αρκετά σοβαρές. Πράγματι, όπως δικαίως παρατήρησε η Επιτροπή, τόσο στον τομέα των ροδακίνων και των νεκταρινιών όσο και στον τομέα των εσπεριδοειδών, μεγάλος αριθμός μεταξύ των ελεγχθεισών οργανώσεων δεν διέθετε ούτε ιδιόκτητες εγκαταστάσεις ούτε μισθωμένες εγκαταστάσεις για τη συσκευασία και την εμπορία της παραγωγής των μελών τους και δεν διέθετε ταμείο παρεμβάσεως για τη χρηματοδότηση των αποσύρσεων ορισμένων προϊόντων. Όμως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 44 της παρούσας αποφάσεως, η Ελληνική Κυβέρνηση δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς αμφισβήτηση της ακρίβειας των διαπιστώσεων αυτών.

52 Όσον αφορά, δεύτερον, την αντιπροσωπευτικότητα των ελέγχων που πραγματοποίησε η Επιτροπή, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως υποστήριξε η Επιτροπή χωρίς να αντικρουσθεί από την Ελληνική Κυβέρνηση, οι έλεγχοι αυτοί αφορούσαν, στον τομέα των ροδακίνων και των νεκταρινιών, το σύνολο των οργανώσεων παραγωγών που εδρεύουν στους νομούς Πέλλας και Ημαθίας και οι οποίες αντιπροσωπεύουν το 95 % της παραγωγής ροδακίνων και νεκταρινιών στην ελληνική επικράτεια και το 93,5 % των συναφών αντισταθμιστικών πληρωμών. Στον τομέα των εσπεριδοειδών, οι έλεγχοι διεξήχθησαν τους νομούς Αργολίδας, Άρτας και Λευκάδας, την παρα-

γωγή των οποίων αφορούσε το 74 % των αντισταθμιστικών πληρωμών που πραγματοποιήθηκαν στον τομέα αυτόν στην ελληνική επικράτεια για το οικονομικό έτος 1994. Ενόψει των αριθμών αυτών, δεν μπορούν βασίμως να αμφισβητηθούν η αντιπροσωπευτικότητα των ελέγχων που πραγματοποίησε η Επιτροπή και η έκταση των παρατυπιών.

53 Η διαπίστωση αυτή ισχύει και για τους ελέγχους που πραγματοποιήθηκαν στον νομό Πέλλας. Πράγματι, το γεγονός και μόνον ότι, στο πλαίσιο της δεύτερης έρευνας, η Επιτροπή έλεγξε μόνον οργανώσεις των οποίων η αναγνώριση είχε ήδη αμφισβητηθεί από τις ελληνικές αρχές ουδόλως αναιρεί τη διαπίστωση στην οποία προέβη η Επιτροπή κατά το πέρας της έρευνας, ήτοι ότι το 48 % των εγκατεστημένων στον νομό αυτόν οργανώσεων παραγωγών δεν διέθετε τεχνικές εγκαταστάσεις για την εμπορία των οπωρών.

54 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η παροχή οδηγιών προς τους υπαλλήλους που ήταν επιφορτισμένοι με τους ελέγχους που προηγούνται της αναγνωρίσεως των οργανώσεων παραγωγών και η δημιουργία μηχανογραφημένου μητρώου των μελών των οργανώσεων παραγωγών δεν εγγυώνται ότι οι αναγνωρισμένες οργανώσεις πληρούν όντως, κατά τον χρόνο της αναγνωρίσεώς τους ή μεταγενέστερα, όλα τα κριτήρια που απαιτούνται για την αναγνώριση αυτή. Συνεπώς, τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

55 Πρέπει, επίσης, να παρατηρηθεί ότι, αφενός, η Επιτροπή δεν περιορίστηκε να διαπιστώσει ότι ορισμένες οργανώσεις δεν διέθεταν ιδιόκτητες τεχνικές εγκαταστάσεις, αλλά τόνισε ότι ένας μεγάλος αριθμός οργανώσεων παραγωγών δεν διέθετε «ούτε ιδιόκτητες ούτε μισθωθείσες εγκαταστάσεις» και ότι, αφετέρου, η Επιτροπή δεν διαπίστωσε ότι τα ταμεία παρεμβάσεως είχαν ανεπαρκείς πόρους, αλλά υπογράμμισε το γεγονός ότι συχνά τα εν λόγω ταμεία ήταν ανύπαρκτα.

56 Από τις ανωτέρω σκέψεις συνάγεται ότι οι αδυναμίες που διαπίστωσαν οι υπηρεσίες της Επιτροπής αφορούν τη διενέργεια των ουσιωδών ελέγχων για τη διασφάλιση της

κανονικότητας των σχετικών δαπανών και, επομένως, το όργανο αυτό μπορούσε ευλόγως να συμπεράνει ότι υπήρχε εν προκειμένω κίνδυνος γενικευμένων απωλειών για το ΕΓΤΠΕ. Κατά συνέπεια, η διόρθωση 10 % στην οποία προέβη η Επιτροπή δεν φαίνεται αδικαιολόγητη.

57 Όσον αφορά τη δημοσιονομική διόρθωση που εφαρμόστηκε για τον νομό Πέλλας, πρέπει να παρατηρηθεί, αφενός, ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή μπορεί να αρνηθεί να καταλογίσει στο ΕΓΤΠΕ το σύνολο των δαπανών που προβλέπονται σε μια θέση του προϋπολογισμού αν διαπιστώσει ότι δεν υπάρχουν επαρκείς μηχανισμοί ελέγχου (βλ. απόφαση της 6ης Ιουλίου 2000, C-45/97, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5333, σκέψη 24) και, αφετέρου, ότι, στην έκθεση Belle, η Επιτροπή ρητώς επιφυλάχθηκε να εφαρμόσει, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, ποσοστό διορθώσεως άνω του 10 %. Ενόψει της σοβαρότητας και της εκτάσεως των αδυναμιών, όσον αφορά τους ουσιώδεις ελέγχους, που διαπιστώθηκαν στον νομό Πέλλας, η διόρθωση 20 % στην οποία προέβη η Επιτροπή δεν φαίνεται αδικαιολόγητη.

58 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά τις δαπάνες για τις χρηματοδοτικές αντισταθμίσεις που χορηγήθηκαν στις οργανώσεις παραγωγών οπωροκηπευτικών είναι απορριπτέος.

Επί των δαπανών που αφορούν τον τομέα του οίνου

Διορθώσεις που αφορούν την οριστική παύση της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων

59 Από τη συνοπτική έκθεση προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια αποστολής ελέγχου που πραγματοποιήθηκε τον Σεπτέμβριο του 1995, οι υπηρεσίες της Επιτροπής διαπί-

στωσαν ότι το σύστημα που εφάρμοζαν οι ελληνικές αρχές για τον έλεγχο της οριστικής παύσεως της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων δεν αρκούσε προς αντιστάθμιση της ελλείψεως αξιόπιστου συστήματος αναγνωρίσεως και καταμετρήσεως των εκτάσεων, όπως το αμπελουργικό μητρώο ή το κτηματολόγιο.

60 Η συνοπτική έκθεση διευκρινίζει ότι η καταμέτρηση πολλών αμπελοτεμαχίων από τις υπηρεσίες της Επιτροπής έδειξε ότι οι εκτιμήσεις των εθνικών ελεγκτών ήταν, κατά μέσον όρο, μεγαλύτερες κατά 10 % από τις πραγματικές εκτάσεις. Επιπλέον, οι υπηρεσίες αυτές δεν μπόρεσαν να λάβουν καμία πληροφορία σχετικά με τη μέθοδο που είχαν υιοθετήσει οι εθνικές αρχές για τον καθορισμό της εκτάσεως των αμπελοτεμαχίων και αποδείχθηκε ότι, μετά την εκρίζωση των αμπέλων, δεν πραγματοποιήθηκε καμία καταμέτρηση.

61 Η έκθεση αυτή αναφέρει επίσης ότι οι έλεγχοι αποκάλυψαν ασυμφωνίες μεταξύ των δηλώσεων της παραγωγής και των αναγνωρισμένων αποδόσεων των αμπελοτεμαχίων που εκριζώθηκαν, καθόσον οι πριμοδοτήσεις λόγω οριστικής παύσεως της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων έπρεπε να υπολογιστούν βάσει της αποδόσεως των αμπέλων του εκριζωθέντος αμπελοτεμαχίου και όχι βάσει της μέσης αποδόσεως μιας ορισμένης ποικιλίας σε ορισμένο νομό. Εξάλλου, η έρευνα κατέδειξε ότι οι άμπελοι δεν είχαν εκριζωθεί σύμφωνα με τις κοινοτικές διατάξεις.

62 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν δέχτηκε, σε ποσοστό 8,64 %, τη δαπάνη για την οριστική παύση της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων.

63 Κατά την Ελληνική Κυβέρνηση, αυτή η δημοσιονομική διόρθωση δεν δικαιολογείται, καθόσον το σύστημα ελέγχου και επαληθεύσεων που θέσπισε προς αντιστάθμιση της ελλείψεως αμπελουργικού μητρώου στην ελληνική επικράτεια είναι απολύτως αποτελεσματικό και αξιόπιστο.

64 Η Ελληνική Κυβέρνηση αναφέρει ότι οι επιτόπιοι έλεγχοι, που αφορούν το 100 % των υποβαλλομένων αιτήσεων, ανατίθενται σε εξειδικευμένους επιστήμονες-γεωπόνους και πραγματοποιούνται τόσο πριν όσο και μετά την εκρίζωση των αμπέλων. Οι έλεγχοι αυτοί αφορούν την έκταση, την παραγωγικότητα και την απόδοση των συγκεκριμένων αμπελοτεμαχίων, τα δε αποτελέσματά τους αναρτώνται στους χώρους του τοπικού διοικητικού φορέα. Η εν λόγω ανάρτηση των αποτελεσμάτων παρέχει τη δυνατότητα υποβολής ενστάσεων. Οι ενστάσεις εξετάζονται σε πρώτο βαθμό από τριμελή επιτροπή, η οποία πραγματοποιεί επιτόπιο έλεγχο πριν από την εκρίζωση χωρίς τη συμμετοχή του πρώτου ελεγκτή. Προβλέπεται επίσης δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δευτεροβάθμιας επιτροπής, η οποία διενεργεί τότε τόσο διοικητικό όσο και επιτόπιο έλεγχο. Μετά την εκρίζωση πραγματοποιείται νέος επιτόπιος έλεγχος και νέα καταμέτρηση της εκτάσεως, καθώς και διασταύρωση όλων των στοιχείων. Ο τελευταίος αυτός έλεγχος διενεργείται από τον ίδιο γεωπόνο που είχε πραγματοποιήσει τον έλεγχο πριν από την εκρίζωση των αμπέλων.

65 Όσον αφορά, εξάλλου, τις διαπιστώσεις σχετικά με την αναγνώριση των αμπελοτεμαχίων και την καταμέτρηση των εκτάσεων, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το σχέδιο του ελληνικού αμπελουργικού μητρώου υποχρεώνει τον κάτοχο αγροτεμαχίου να δηλώσει αν πρόκειται για ίδια εκμετάλλευση ή συνεκμετάλλευση ή αν το εν λόγω αγροτεμάχιο είναι εκμισθωμένο. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ο αμπελουργός που επιθυμεί να ενταχθεί στο σύστημα οριστικής παύσεως της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων υποχρεούται να επισυνάψει στην αίτησή του τα δικαιολογητικά που αφορούν το ιδιοκτησιακό καθεστώς του αμπελοτεμαχίου. Έτσι, οι αρμόδιες αρχές είναι πάντοτε σε θέση να προσδιορίσουν τον κύριο ενός συγκεκριμένου αμπελοτεμαχίου. Η Ελληνική Κυβέρνηση αναφέρει ότι το πρόβλημα της καταμετρήσεως των αμπελοτεμαχίων, το οποίο μνημονεύεται στη συνοπτική έκθεση, οφείλεται στο γεγονός ότι, αφενός, δεν υπάρχουν στην Ελλάδα οριστικοί τίτλοι κυριότητας και ότι, αφετέρου, οι υπάρχοντες τίτλοι δεν συνοδεύονται από τοπογραφικά σχεδιαγράμματα και αναφέρουν την έκταση των αγροτεμαχίων απλώς σε μονάδες στρεμμάτων κατά προσέγγιση.

66 Όσον αφορά την ασυμφωνία μεταξύ της δηλώσεως παραγωγής και της αναγνωρισμένης αποδόσεως των εκριζωθέντων αμπελοτεμαχίων, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η μέση απόδοση των εν λόγω αμπελοτεμαχίων υπολογίστηκε βάσει, μεταξύ άλλων, της ηλικίας των πρέμνων, του τρόπου καρποφορίας κάθε ποικιλίας, της ευρωστίας των πρέμνων και των δυνατοτήτων αρδεύσεως. Η μέση απόδοση του

νομού δεν ελήφθη υπόψη κατά τον υπολογισμό των διαφόρων πριμοδοτήσεων, η δε δήλωση παραγωγής δεν χρησιμοποιήθηκε για την εκτίμηση της μεγίστης αποδόσεως που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό των πριμοδοτήσεων παρά μόνο στην περίπτωση εκριζώσεως του συνόλου των αμπελοτεμαχίων του αιτούντος.

67 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της Επιτροπής σχετικά με την ανεπάρκεια των ελέγχων εκ μέρους των εθνικών αρχών, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι έλεγχοι ενισχύθηκαν κατά την περίοδο 1993/1994. Κατόπιν υποδείξεως του ΕΓΤΠΕ, πραγματοποιήθηκαν συμπληρωματικοί έλεγχοι οι οποίοι αφορούσαν δείγμα 1 % επί του συνόλου των πραγματοποιηθέντων ελέγχων όσον αφορά τους φακέλους των αιτήσεων πριμοδοτήσεως για την οριστική παύση της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων.

68 Επικουρικώς, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η δημοσιονομική διόρθωση 8,64 % είναι αυθαίρετη και αναιτιολόγητη, καθόσον οι εκτάσεις για τις οποίες καταβλήθηκαν πριμοδοτήσεις για οριστική παύση της καλλιέργειας υπερέβαιναν μόλις κατά 3,38 % τις εκτάσεις των πράγματι εκριζωθέντων αμπελοτεμαχίων.

69 Παρατηρείται, καταρχάς, ότι το σύστημα ελέγχου που περιγράφει η Ελληνική Κυβέρνηση στην υπό κρίση υπόθεση ουδόλως διαφέρει από το σύστημα ελέγχου το οποίο είχε επικαλεστεί στην υπόθεση που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως της 13ης Ιουλίου 2000, C-46/97, Ελλάς κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-5719). Όμως στη σκέψη 38 της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι αυτό το σύστημα ελέγχου δεν έχει τον αντικειμενικό χαρακτήρα που απαιτεί η κοινοτική ρύθμιση. Εφόσον η Ελληνική Κυβέρνηση δεν επικαλείται συναφώς κανένα νέο στοιχείο, η επιχειρηματολογία της επί του σημείου αυτού πρέπει να απορριφθεί.

70 Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το κράτος μέλος του οποίου οι διενεργηθέντες στο πλαίσιο της εφαρμογής των κανόνων λειτουργίας του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, έλεγχοι θεωρήθηκαν ανύπαρκτοι ή

ανεπαρκείς από την Επιτροπή δεν μπορεί να ανατρέψει τις διαπιστώσεις της Επιτροπής παρά μόνον εφόσον στηρίξει τους δικούς του ισχυρισμούς σε στοιχεία αποδεικνύοντα την ύπαρξη ενός αξιόπιστου και ευρύθμως λειτουργούντος συστήματος ελέγχου (προμνησθείσα απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1999, Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 7).

71 Στην υπό κρίση περίπτωση, η Ελληνική Κυβέρνηση ασφαλώς μεν αμφισβητεί τις διαπιστώσεις της Επιτροπής όσον αφορά την αναγνώριση των αγροτεμαχίων, περιορίζεται όμως στον ισχυρισμό ότι το σύστημα εντοπισμού των αγροτεμαχίων που εφαρμόζεται στην Ελλάδα επιτρέπει τον προσδιορισμό των κυρίων των αγροτεμαχίων· επομένως, δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο ικανό να θέσει εν αμφιβόλω την ακρίβεια των εν λόγω διαπιστώσεων.

72 Ομοίως, όσον αφορά, αφενός, την ασυμφωνία μεταξύ της δηλώσεως παραγωγής και της αναγνωρισμένης αποδόσεως των εν λόγω αμπελοτεμαχίων και, αφετέρου, την ανεπάρκεια των ελέγχων της, η Ελληνική Κυβέρνηση περιορίζεται στο να ισχυριστεί, αντιστοίχως, ότι η μέση απόδοση του νομού δεν ελήφθη υπόψη κατά τον υπολογισμό των πριμοδοτήσεων για οριστική παύση της καλλιέργειας και ότι το ποσοστό των διενεργηθέντων συμπληρωματικών ελέγχων είναι αρκετά υψηλό.

73 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ελληνική Κυβέρνηση δεν ανέτρεψε τις διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με την κατά 10 % κατά μέσον όρο υπερεκτίμηση των αμπελουργικών εκτάσεων, τη μη σύννομη εκρίζωση των αμπέλων και την καθυστερημένη διεξαγωγή των ελέγχων μετά την εκρίζωση των αμπέλων.

74 Τέλος, όσον αφορά τον εφαρμοσθέντα συντελεστή της δημοσιονομικής διορθώσεως, παρατηρείται ότι η Ελληνική Κυβέρνηση ουδόλως απέδειξε ότι ο εκ μέρους της Επιτροπής υπολογισμός ήταν αντικανονικός.

75 Υπό τις συνθήκες αυτές, η δημοσιονομική διόρθωση 8,64 % όσον αφορά τις δαπάνες που δηλώθηκαν για την οριστική παύση της καλλιέργειας αμπελουργικών εκτάσεων δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

Διορθώσεις που αφορούν την υποχρεωτική απόσταξη επιτραπέζιου οίνου

76 Από τη συνοπτική έκθεση προκύπτει ότι η δημοσιονομική διόρθωση για την υποχρεωτική απόσταξη του επιτραπέζιου οίνου ανάγεται στην εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ για το οικονομικό έτος 1991. Με την ευκαιρία αυτής της εκκαθαρίσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι ορισμένα κράτη μέλη δεν εκπληρούσαν την υποχρέωσή τους όσον αφορά την απόσταξη και υποτιμούσαν συστηματικά τα αποθέματα του τέλους της περιόδου εμπορίας. Τα υπερβολικά αποθέματα στο τέλος της περιόδου εμπορίας είχαν απορρυθμίσει τη λειτουργία της κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα του οίνου και προξενήσει αύξηση των δαπανών ιδιωτικής αποθεματοποιήσεως της επόμενης περιόδου εμπορίας.

77 Κατά τη συνοπτική έκθεση, η πράγματι αποσταχθείσα ποσότητα στην Ελλάδα το 1994 υπολειπόταν της επιβαλλομένης ποσότητας κατά 135 569 εκατόλιτρα. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή προέβη σε δημοσιονομική διόρθωση υπολογισθείσα κατά τον ίδιο τρόπο όπως και στα προηγούμενα οικονομικά έτη, ήτοι βάσει των δαπανών αποθεματοποιήσεως για τον μη αποσταχθέντα οίνο. Η εφαρμοσθείσα διόρθωση ανήλθε σε 172 443 768 δρχ.

78 Συναφώς, η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει, πρώτον, ότι δεν υφίσταται καμία νομική βάση για την εφαρμογή της εν λόγω δημοσιονομικής διορθώσεως. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι η περί υποχρεωτικής αποστάξεως ρύθμιση, η οποία δεσμεύει μόνον τους παραγωγούς, δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να επιτύχουν την απόσταση της συνολικής προβλεπομένης ποσότητας. Εξάλλου, τα κράτη μέλη δεν είναι δυνατόν να ευθύνονται οικονομικά για τις παραλείψεις των παραγωγών, οι

οποίοι δεν μπορούν να εξαναγκασθούν να αποστάξουν μέρος της παραγωγής τους, άλλως θα παραβιαζόταν η θεμελιώδης αρχή της οικονομικής ελευθερίας.

79 Η Ελληνική Κυβέρνηση υποστηρίζει, δεύτερον, ότι δημοσιονομικές διορθώσεις μπορούν να επιβληθούν μόνον όταν το ΕΓΤΠΕ έχει υποστεί οικονομική ζημία. Όμως, εν προκειμένω δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, καθόσον, αφενός, το ΕΓΤΠΕ δεν υποχρεώθηκε να καταβάλει στους παραγωγούς τα ποσά τα οποία θα δικαιούνταν αν είχαν τηρήσει τις υποχρεώσεις τους και, αφετέρου, ουδεμία πριμοδότηση καταβλήθηκε αχρεωστήτως. Τέλος, κατά την Ελληνική Κυβέρνηση, η Επιτροπή υπερεκτίμησε τις ποσότητες που έπρεπε να είχαν παραδοθεί στην υποχρεωτική απόσταξη.

80 Παρατηρείται, καταρχάς, ότι από την τεσσαρακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 84, σ. 1), προκύπτει ότι ο έλεγχος και η εφαρμογή της υποχρεωτικής αποστάξεως εναπόκεινται στα κράτη μέλη.

81 Εξάλλου, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, αφενός, το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 729/70 επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να λαμβάνουν τα μέτρα που είναι αναγκαία προκειμένου να βεβαιώνονται για το αληθές και το νομότυπο των χρηματοδοτουμένων από το ΕΓΤΠΕ πράξεων, να προλαμβάνουν και να διώκουν τις παρανομίες και να ανακτούν τα ποσά που χάνονται λόγω παρανομιών ή αμελειών, και τούτο έστω και αν η ειδική κοινοτική πράξη δεν προβλέπει ρητώς τη λήψη κάποιου συγκεκριμένου μέτρου ελέγχου (απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-235/97, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-7555, σκέψη 45) και, αφετέρου, από τη διάταξη αυτή, θεωρούμενη υπό το φως της υποχρεώσεως της αγαστής συνεργασίας με την Επιτροπή, που καθιερώνει το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 10 ΕΚ), όσον αφορά, ειδικότερα, την ορθή χρησιμοποίηση των κοινοτικών πόρων, απορρέει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να οργανώσουν ένα σύνολο διοικητικών και επιτοπίων ελέγχων που να καθιστά δυνατή τη διασφάλιση της ορθής τηρήσεως των ουσιαστικών και τυπικών προϋποθέσεων

χορηγήσεως των πριμοδοτήσεων (προμνησθείσα απόφαση της 12ης Ιουνίου 1990, Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 20).

82 Επιβάλλεται, συνεπώς, η διαπίστωση ότι, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Ελληνική Κυβέρνηση, η Επιτροπή μπορεί εγκύρως να επιβάλει δημοσιονομική διόρθωση στο πλαίσιο της υποχρεωτικής αποστάξεως του επιτραπέζιου οίνου.

83 Στη συνέχεια, υπογραμμίζεται ότι, όταν, σε περίπτωση παραβάσεως των κανόνων της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών, η Επιτροπή επιβάλλει τέτοια δημοσιονομική διόρθωση, υποχρεούται να αποδείξει όχι την ύπαρξη ζημίας του ΕΓΤΠΕ, αλλά την πιθανότητα προκλήσεως ζημίας εις βάρος του κοινοτικού προϋπολογισμού (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1998, C-232/96, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-5699, σκέψη 56).

84 Όσον αφορά την παράβαση των κανόνων της κοινής οργανώσεως των αγορών, παρατηρείται, αφενός, ότι δεν αμφισβητείται ότι η πράγματι αποσταχθείσα ποσότητα στην ελληνική επικράτεια το 1994 υπολειπόταν της επιβαλλομένης ποσότητας κατά 135 569 εκατόλιτρα και, αφετέρου, ότι οι ελληνικές αρχές δεν μπόρεσαν να παρουσιάσουν κατάλογο των ελεγχθέντων παραγωγών ή των παραγωγών που δεν παρέδωσαν την ορισθείσα ποσότητα στην υποχρεωτική απόσταξη.

85 Όσον αφορά την εκτίμηση του ενδεχομένου κινδύνου που απέρρεε για το ΕΓΤΠΕ από τη μη απόσταξη της απαιτουμένης ποσότητας οίνου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, επιτρέπεται στην Επιτροπή να υπολογίσει τον εν λόγω κίνδυνο βάσει του οίνου που παρέμεινε στην αποθεματοποίηση (βλ. προμνησθείσα απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1999, Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 96). Εξάλλου, η Ελληνική Κυβέρνηση δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο ικανό να θέσει εν αμφιβόλω την ακρίβεια των υπολογισμών της Επιτροπής.

86 Τέλος, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι υπερεκτίμησε τις ποσότητες που έπρεπε να παραδοθούν στην υποχρεωτική απόσταξη, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι εκτιμήσεις για την εσοδεία, στις οποίες η Επιτροπή στηρίζει τους υπολογισμούς της, εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα των παραγωγών και του κράτους μέλους (βλ. προμνησθείσα απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1999, Ιταλία κατά Επιτροπής, σκέψη 95).

87 Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, η δημοσιονομική διόρθωση ύψους 172 443 768 δρχ. για την υποχρεωτική απόσταξη επιτραπέζιου οίνου παρίσταται δικαιολογημένη.

88 Επειδή κανένας από τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η Ελληνική Κυβέρνηση δεν ευδοκίμησε, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

89 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα, η δε Ελληνική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Gulmann Σκουρής Puissochet

Schintgen Macken

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιανουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

C. Gulmann